

Константин Константинов

Когато децата заспят

– Ку-ку, ку-ку, ку-ку – изпя няколко пъти дървеното часовниче над леглото и млъкна.

Мама се навежда над Катиното креватче, погалва Катето по бузата и казва:

– Спи, детето ми, спи!

Едната ръчичка на Катето държи новата кукла Фифи, която вчера заран ѝ подариха, другата е под завивката. Мама угася лампата и излиза на пръсти. Катината ръчичка се отпуска и Фифи се изплъзва от пръстите ѝ. В стаята е полутъмно. Само в ъгъла кандилцето пред иконата блещука. Спи земята, спи стаята, спи Катя, спи Ваньо, спят всички и всичко.

Всичко ли? Не, не. Ето виж: тихичко се промъква през прозореца един лунен лъч – син като копринена жица, движи се тук-там и спира до креватчето. Някой леко въздъхва: Фифи, новата кукла от вчера, тупва на земята и прошепва:

– Е, най-сетне заспах!

Изведнъж се чува шум и смях. Червеният палячо пляска с ръце и се изкисква гласно. А изпод леглото се разнася пискливият глас на старата кукла от парцали с мастилено лице – леля Тота.

– По-бързо, по-бързо, всички – че няма време! Гостите ей сега ще дойдат.

Малката латерничка се завърта сама и тихичко засвирва: тан-тин-тон-тин. Стъкленото кученце Фокси разлепя крачката си и се разтърсва цяло. Голямата плъстена Меца се прозява и протяга. А иззад кутията с кубчета се показва порцелановата кукла Пепеляшка – с отчупено стъпало на единия крак и облечена само с риза.

Пискливият глас на леля Тота пак се разнася: тя е много безпокойна. Тази нощ ще празнуват сватбата на Фифи с Петра – куклата моряк на Ваньо. Ще пристигнат гости. Трябва да притъкмят всичко, а никой не се грижи, никой не бърза...

– Госпожица Фифи, госпожица Фифи! – вика леля Тота и маха отчаяно двете си меки ръце. – Елате да ви пременя. Де е господин Петър – защо го няма още? Ах, Боже мой, пак ще закъснеем! Ще се съмне – и няма да успеем.

Стъкленият Фокси скача около Меца, а червеният Палячо пляска ръце и пее:

– Ай гиди, Мецо-мечано, дълго ти руно непрано!...

– Пепеляшо, тичай да викаш господин Петра! – крещи леля Тота.

Но господин Петър вече пристига – ококорен, червенобузест, с моряшка блуза и сини панталони.

– Дайте булчините цветя – вика парцалената леля – и елате да ви натъкмя!

Но какъв е тоя шум и тропот? Какъв е тоя звън на оръжия и глъчка? От кутията до Ваньовото легло изскачат един по един и се строят оловните войници. Капитанът със златни пагони е отвън и строго ги гледа. Те също се готвят за сватбата. Ето строиха се по четири – и – троп-троп – замаршируват към къщата на булката. Пристигат вече и други гости: един гумен слон пъшка и се клати. Ф-р-р-р – фучи и спира тенекиен автомобил със закован на него шофьор.

– Ох-ох! – вайка се леля Тота. – Гостите дойдоха, пък ний още не сме готови! Ами къщата – де е къщата?

Изведнъж от кутията с каменни кубчета заизлизат една след друга пъстрите плочки, колонки и кулички. След малко къщата ще бъде готова.

Оставят Пепеляшка да почисти и нареди къщата и сватбата потегля. Начело се клати на един крак латерничката и тананика: тан-тин-тон-тин. След нея вървят младоженецът и булката, окичени с бели цветя – тя в тиролска рокля, той – в своя моряшки костюм. Зад тях пристъпва със своя дървен чатал леля Тота и нарисуваното ѝ лице се смее доволно: „Ех, че пък сватба ли дигнаха – чудо!“ Стъкленият Фокси лае и подскача наоколо, а Палячо изтичва напред, нарежда се до латерничката и тържествено пляска с ръце. Зад леля Тота бавно пристъпят Меца и гуменият Слон и си шушукат приятелски. След тях е оловният капитан със своята рота. Най-накрай фучи празният автомобил. А през прозореца наднича засменият месец и праща много здраве по своите сини копринени жици.

Така шествието върви през стаята, тръгнало от единия ъгъл към другия.

Ала тъкмо стигат до средата, и нещо ги спира. Едно запъхтяно малко мишле се покланя дълбоко и казва с писклив гласец:

– Госпожи и господа, моят баща, големият Мишок, ме изпрати да ви поканя всички на неговата трапеза. Той узна за сватбата и във ваша чест е приготвил богато угощение. Заповядайте, госпожи и господа!

– Ура! – закрещя и запляска червеният Палячо, а Фокси залая от радост. Меца се дигна на два крака, заигра и затананика: „Ще си хапнем, ще си сръбнем!“

– Дясното рамо напред – ходом марш! – изкомандва оловният капитан. И всички се упътиха на гости у стария Мишок.

Старият Мишок приемаше нощем в долапа, дето държаха ябълки,

луканки, захар и орехи. Там наистина имаше сложена богата трапеза. Сам Мишокът с жена си и петте малки мишлета прислужваха на гостите. Всички насядаха, а понеже краката на младоженеца господин Петър не се сгъваха, той се възлегна цял върху няколко фъндъка вълна. Вън остана само шофьорът, който беше закован на своя автомобил.

– Заповядайте, хапнете, драги гости! – канеше дъртият Мишок. – Опитайте тая сланинка, тази коричка кашкавал! Ето тук пастърма и ма-сълце. От цялата къща и от съседите всичко най-хубаво е събрано и донесено. Пък после ще сръбнем за здравето на младоженците.

Когато всички хапнаха, малките мишлета донесоха чашки от лешникови черупки и наляха вино. Най-малкото мишле носеше на шофьора, който обеща после да го повози. Скоро трапезата се развесели и старият Мишок поиска да попеят всички. Може ли сватба без песни! Мишлетата почнаха:

Когато котациите спят
и миша закуска сънуват –
събужда се мишият свят
и царски до заран пирува.
Тралала, тралала, тралала –
и царски до заран пирува!

– Браво! Браво! – запляска червеният Палячо. – Сега пък ние ще продължим! – И всички сватбари поеха:

Когато децата заспят
и живи играчки сънуват –
играчките стават и бдят
и празници свои празнуват.
Тралала, тралала, тралала –
и празници свои празнуват.

Цялата дружина подхвана припева и затанцува:

Тралала, тралала, тралала –
и мишки и кукли танцуват.
Тралала, тралала, тралала –
и всички до заран лудуват!

Пак чукнаха лешниковите чашки и пиха наздравица – сега за дълго-денствие на стария Мишок и цялата му челяд. Ала тъкмо в това време

през стените достигна далечната сутринна тръба от градските казарми. Изведнъж оловният капитан скочи и изкомандва: „Строй се!“ – и цялата рота се строи. Но войниците мъчно се застояваха прави. Сега краката им още повече тежаха, а главите им се въртяха. Сватбарите станаха, разцелуваха се с мишето семейство и се упътиха за в къщи.

Всички бяха весели и вървяха вече без ред. Само шофьорът бе сърдит, че го оставиха да чака сам цяла нощ. Но ето ти беда: никой не можеше да си спомни пътя. Очите им се премрежваха и на три пъти се връщаха все на едно и също място. Меца бе прегърнала червения Палячо и му пееше на ухото:

Снощи сме годеж правили,
таз вечер – булка женили!
Де гиди, миша трапеза,
де гиди, песен мечешка,
де гиди, сватба кукленска!

Изведнъж нещо светна: първото слънчево зайче заигра по стената. Тутакси оловният капитан изкомандва: „В кутията – бегом марш!“ – и цялата рота заедно със Слона хукна с тропот нататък.

Шофьорът се разсърди, че е закъснял, нави пружината силно и полетя – трах! – право в новопостроената каменна къщица на младоженците. Строболиха се плочките, Фифи и господин Петър припаднаха, леля Тота се скри под леглото, Фокси изведнъж се вкамени, червеният Палячо заби нос в земята, а Меца легна на гръб и се престори на умряла. Пробудено от шума и от слънцето, Катето надникна от креватчето си и потърка очи:

– Божичко! Как са се натъркаляли всички! Сънувах ли, че съм ги прибрала снощи, или пък те сами са излезли?...

КРАЙ

© Константин Константинов

Сканиране и разпознаване: unicode, 2007
Редакция: VHorse, 2007

Публикация:

Константин Константинов
ПРИКАЗКИ ЗА ТЕБЕ
Избрани приказки и разкази

ЗЛАТНА БИБЛИОТЕКА
Избрани творби за деца и юноши
Под редакцията на Дамян Дамев
Двадесет и трета книга

Редактор Христиана Василева
Художник Иван Кьосев
Художествен редактор Тончо Тончев
Технически редактор Катя Бижева
Коректор Елена Иванова
Л. Г. У. Тематичен № 2661. Година 1971
Дадена за набор на 8. II. 1971 година
Подписана за печат на 10. XI. 1971 година
Излязла от печат на 30. III. 1972 година
Формат 1/16 84/116. Тираж 60 000
Печатни коли 10,50. Издателски коли 17,12
Цена 2,15 лева.

„Народна младеж“ – издателство на ЦК на ДКМС, София, 1972
Отпечатана в ДПП „Балкан“. Подвързана в ДПК „Д. Благоев“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3251>]